

γραικίς κόρης ἂν δὲν ἔχη ἀδελφὴν θέλουσαν νὰ τὴν παραλάβῃ συγκάτοικον. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς καταφεύγει τότε εἰς τὴν θρησκείαν. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀγνώστου, ἡ δὲ καρδίᾳ τῆς κόρης διψᾷ ἀγάπην ζώσαν καὶ ψηλαφητήν. Μὴ δυνηθεῖσα νὰ τύχῃ τοιαύτης παρὰ τῶν ἀνθρώπων ζητεῖ αὐτὴν παρὰ τῶν ζώων, καὶ ἐκ τούτου αἰ περὶ τὴν ποδιάν τῆς γραικίς κόρης γαλατὶ καὶ τὰ κυνάρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφοσιούται, ἵνα θεραπεύσῃ τὴν ἔμφυτον τῇ καρδίᾳ πάσης γυναικὸς ἀφοσιώσεως ἀνάγκην.

Ἡ δύστηνος κόρη καταρᾶται πολλάκις τὰ κοινωνικὰ ἔθιμα, τὰ παραχωρήσαντα εἰς τὸν ἄνδρα πᾶσαν πρωτοβουλίαν καὶ καταδικάζοντα τὴν γυναῖκα εἰς ἀδρανῆ προσδοκίαν. Ἄν ἡ ἔθιμοταξία ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ εἶπῃ πρώτη εἰς τινὰ τῶν ἀνδρῶν, ὧν ἐπέσυρε τὴν στιγμιαίαν προσοχήν, *Μὲ ἀρέσκεις, πάρε με καὶ θὰ σὲ ἀγαπᾶ*, ἴσως κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀντὶ γαλῶν καὶ σκύλων ἤθελεν ἔχει παιδίᾳ παρήγορα τοῦ γήρατός της.

Κύπτουσα εἰς τὸ παράθυρον βλέπει πολλάκις διαβαίνοντας ἀδαμαντοστολίστους καὶ περικυκλωμένους ὑπὸ σμήνουσ εὐειδῶν νέων γυναικας, ὧν πολλὰ εἶναι πρεσβύτερα αὐτῆς, ἄλλαι ἄσχημοι, ἔτεροι ἠλίθιοι καὶ πᾶσαι ἀνεξαρτέτως ἐστερημέναι καρδίας.

Ταῦτα βλέπουσα δὲν δύναται νὰ ἐννοήτῃ τὸ περιεργον φαινόμενον, ἐξ οὗ ἀνὴρ πλούσιος δὲν στέργει νὰ νυμφευθῇ νέαν καὶ ἀγνήν κόρην διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι στερεῖται προικός.

Οὕτω διέρχεται ὁ βίος τῆς γραικίς κόρης κατὰ τὴν ἀχρηστὴν ἐκ τῆς ἠλιθιότητος τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ ἡ οὕτως ἀδικηθεῖσα ἀντὶ ν' ἀποβάλλῃ τὰς ἐμφύτους αὐτῇ εὐγενεῖς ὀρυκτάς, αἰσθάνεται αὐτάς ἀπ' ἐναντίας ἐκατονταπλασιασθείσας ἐκ τῆς πίσεως, ἣν ὑπέστησαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μὴ δυνηθεῖσαι νὰ ἐκχυθῶσι κατὰ τὸν διαγραφέντα ὑπὸ τῆς φύσεως ῥυθμῶν. Ἡ τοιαύτη συμπύκνωσις παντὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος ἐκδηλοῦται πολλάκις διὰ πράξεων ὄντως μεγάλων καὶ ἥρωϊκῶν. Ὁ ἀναγινώσκων τὰς ἐτησίαις ἐκθέσεις τῆς ἀπονεμούσης τὸ βραβεῖον τῆς ἀρετῆς Ἀκαδημίας, πληροφορεῖται ὅτι τῶν τοιούτων ἠθικῶν μεγαλοουργημάτων συνήθως ἦρας εἶναι ἡ γραικίς κόρη. Ἐκ δὲ τῶν πράξεων τούτων, ἂν μία τυγχάνει δημοσιότητος, μύρια ἐπίσης ὠραῖα μένουσιν ἐν τῷ σκότει.

Ἄς ἐμπικρίξωσι λοιπὸν οἱ ἄλλοι τὰς γραικίς κόρας. Τὸ κατ' ἐμὲ δόξαίς ἀπαντᾶ τινὰ τούτων κλίνω τὸ μέτωπον ἐνώπιον τῆς μάρτυρος ταύτης μετὰ κατανύξεως καὶ σεβασμοῦ. ρ.

Τρεῖς χιλιάδες ἔντομα μόλις ἀρκοῦσι πρὸς τροφήν μιᾶς φωλεᾶς στρουθίων ἐν διστήματι 4 ἢ 5 ἡμερῶν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὁ χαρακτήρ τῶν γυναικῶν πρὸς μόνον τὸν χαλκὸν ἐκείνον τῆς Κορίνθου δύναται νὰ παραβληθῇ, ὅστις συνέκειτο ἐκ μυριῶν ἑτερογενῶν στοιχείων, ἐν οἷς ὁμως ὑπῆρχε καὶ ἄδολος χρυσός.

* * Ὁ βίος εἶνε σχολεῖον, τὰ προτερήματα ὁμως τῶν ἀνθρώπων ἀναπτύσσει καὶ ἀναδεικνύει ἢ δυστυχία, ἢ πάλη, ἢ ἐγκατάλειψις εἰς μόνας τὰς ἰδίαις δυνάμεις, ὅτε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ δύναται ν' ἀνάψῃ τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σπινθῆρα. «Ἐν φίλημα τῆς μητρὸς μου, ἔλεγεν ὁ Οὐῆστ, μὲ ἀνέδειξε ζωγράφον.»

ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ὅτε ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1848 μετεδόθη καὶ εἰς Μεδιόλανον, ἔνθα ἄστοι καὶ αὐστριακοὶ στρατιῶται ἔσφαζον ἀλλήλους καθ' ὁδὸν ἐπὶ πέντε ἡμέρας, συνεταιράχθη ἐν τῷ μικρῷ Πεδεμοντίῳ ἡ δημοσία γνώμη, μεριμνῶσα περὶ τῆς τύχης τῶν πλείστων πόλεων τοῦ λομβαρδοβενετικοῦ βασιλείου, πρῶτος δ' ὁ Κιβούρ ἐνέβαλλε θάρρος εἰς τὸ εἰσεῖτι ἀνοῦν ὑπουργεῖον τοῦ Βάλθου διὰ τῶνδὲ τῶν ἀξιωματημιῶν λόγων «Ἐπέστη ἡ κατὰλληλος τῶν γενναίων βουλευμάτων στιγμὴ, ἀπ' ἧς ἐξήρτηται τῶν βασιλείων ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ τύχη τῶν λαῶν. Ἀπέναντι τῶν ἐν Λομβαρδίᾳ καὶ Βιέννῃ συμβαινόντων ὁ διαταγμὸς, ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἀναβολὴ εἶνε ἀδύνατος, διότι ἐλέγχεται πολιτικὴ ὀλεθρία. Ἡμεῖς, οἱ ἡσυχοὶ τὸ πνεῦμα καὶ ἀτάρακτοι τὴν ψυχὴν, ἡμεῖς, οἱ εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ ὀρθοῦ λόγου μᾶλλον ὑπεῖκοντες ἢ εἰς τὰς ὀρυκτάς τῆς καρδίας, σταθμίσαμεν ἀπαθῶς καὶ μετὰ συντόνου προσοχῆς πᾶσαν λέξιν καὶ φράσιν, ἀνυποστόλως καὶ ἐν ἀγνῷ τῷ συνειδῶτι ὁμολογοῦμεν ὅτι εἰς τὸ ἔθνος, εἰς τὴν κυβερνήτην, εἰς τὸν βασιλέα μία μόνη νῦν ἀπολείπεται ὁδὸς, ὁ πόλεμος δηλονότι ὁ ἄμωστος καὶ ἀνυπέροστος. Τῆς κυβερνήσεως τὸ καθήκον εἶνε προηλότατον καὶ εἰς τοὺς ἠκίστα θρασεῖς καὶ εἰς τοὺς μάλιστα φυλακτικούς. Ἐν τοῖς νῦν καιροῖς ἡ μὲν τόλμη φαίνεται ἀληθινὴ φρόνησις, ἡ δὲ θρασύτης ἀποδεικνύεται συννετωτέρη τῆς εὐλαθείας. Ἡ Λομβαρδία καίεται· τὸ Μεδιόλανον πολιορκεῖται· ἄς δράμωμεν εἰς βοήθειαν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἀντὶ πάσης θυσίας· καὶ πεντακισχιλλοὺς μόνον ἐὰν εἴχομεν στρατιώτας, ἔπρεπε νὰ στρατεύσωμεν. Πολιτικὴ μεγάλη σήμερον εἶνε καὶ νομίζεται ἡ τῶν γενναίων καὶ φιλοκινδύνων ἀποφάσεων.»

Εἰς τὴν Περσίαν ὑπῆρχε νόμος, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἀποθνήσκῃ νὰ ἦνε πέντε ἡμερῶν ἀνομία, διὰ νὰ αἰσθάνωνται οἱ ἄνθρωποι πόσον ἀναγκαῖος εἶνε ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ νόμος.